

ЕМИЛИО САЛГАРИ ПЕРСИЙСКИЯТ ГЕРОЙ

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

Това, което ще ви разправа, се случи преди няколко десетки години. Тогава на персийския престол царуваше не сегашният шах, който е много по-цивилизован от своите прадеди, а Насредин, известен със своята жестокост и варварщина.

Като всички азиатски владетели, покойният шах бе извънредно подозрителен и виждаше у всеки, който е близо до него, съзаклятник, готов да го убие, за да заеме престола му. Той подозираше дори и министрите си и особено роднините си, които бяха под строг надзор. Най-много се боеше обаче от един свой братовчед — Али, хубав, висок и мургав младеж, който бе проявил голяма смелост в борбата срещу кюрдските племена, когато се бяха опитали да нахлуят в Персия и да свалят владетеля.

Отначало шахът се показва благодарен към храбрия младеж, който бе спасил царството от тези ужасни жители на степите на Каспийско море, назначи го за пълководец на войската и освен това даде титлата принцеса на сестра му, нежната Амина, която всички наричаха цветето на Техеран.

Един ден обаче жители на столицата устройха заговор против жестокия владетел, защото, уповавайки се на могъществото си, той злоупотребяваше много с търпението на поданиците си. Тормозеше ги по хиляди начини, главно богатите, за да отнеме имотите им.

Заговорът бе навреме разкрит и всички заговорници бяха осъдени на смърт. Някой обаче пошепна на ухото на могъщия владетел, че уж заговорът бил подготвен от Али, за да заеме престола.

Това подозрение бе достатъчно, за да породи в сърцето на тиранина свирепа омраза към бедния младеж, който всъщност бе защитник на страната. Насреддин повярва на злоезичието на завистливия клеветник. И един ден, разяждан от съмнение, повика Али и му каза направо:

— Ти си изменник! Ти си устройл заговора, за да заемеш престола ми.

Нещастният младеж, който дори не бе чувал за този заговор, побледня, понеже знаеше, че животът му е в опасност, но отговори хладнокръвно:

— Дайте ми само едно доказателство, Ваше Величество, и аз ще се убия пред вас: кълна ви се, че съм невинен.

— Ти си подлец! — изрева разяреният шах. — Най-ужасната смърт би била недостатъчна за твоето коварство.

Възмутен до дъното на душата си, младежът скочи на крака и с разтреперан от гняв и възмущение глас отговори:

— Значи това е наградата, която Ваше Величество дава на оногова, който с храбростта си защити отечеството, застрашено от кюрдите?

— Направих те принц на Фарсистан и ти подарих тази скъпоценна огърлица от рубини, която носиш на шията си — отговори шахът.

— Нека Ваше Величество ми отнеме тази титла: що се отнася до огърлицата, ето какво ще направя.

С тези думи младежът я свали от врата си и я скъса, като разпиля скъпоценните камъни по пода.

Вместо да раздразни още повече владетеля, тази постъпка го успокои.

— Може би са ме излъгали! — извика той.

— Нека Ваше Величество ми каже кой ме е обвинил и ще отида да го убия със собствената си ръка в законен двубой.

— Това не мога да ти кажа — отвърна шахът. — Засега вярвам в твоята невинност, но ще те наблюдавам и горко ти, ако се осмелиш да устроиш някакъв заговор против мен.

На следния ден един от висшите държавни сановници, управител на една провинция, бе осъден на смърт. Завързан за дулото на едно оръдие, той бе разкъсан.

Няколко месеца по-късно бе устроен нов заговор от търговци от Техеран, които бяха ограбвани от правителствените чиновници. И един от тях посегна на живота на владетеля, без обаче да успее дори да го рани.

Същата вечер Али бе арестуван, когато най-малко очакваше това и въпреки сълзите на сестра му Амина бе отведен под силна охрана в масивния градски замък, който служеше за затвор.

Девојката, която се опасяваше за живота на брат си, помоли за среща с шаха и падна в краката му, като го молеше да не вярва на коварните царедворци.

Владетелят, който още бе обзет от силно вълнение и ужасен гняв, я отблъсна грубо, като извика:

— Твоят брат е измамник, сега вече съм напълно уверен в това. Той е устроил заговора на търговците и аз ще заповядам да го набият на кол.

— Не е възможно, Ваше Величество, да имате доказателства — отговори Амина, поразена от тази жестока заплаха. — Брат ми е най-верният ви поданик и не трябва да се вслушвате в думите на подлеците, които завиждат на положението и на храбростта му.

— Е, добре, виж — каза шахът и се отправи към един шкаф от палисандрово дърво, украсен със седеф, отвори едно чекмедже, извади някаква хартия, сложи я пред очите на нещастната принцеса и каза:

— Чети! Тази бележка беше намерена у онзи, който се опита да ме убие.

Амина я прочете и пребледня.

Написани бяха само няколко реда, в които на заговорниците се определяше среща в стария замък на Техеран и отдолу личеше подписът на Али.

— Подправили са почерка на брат ми! — извика нещастницата. Кълна се в Мохамед, Али е невинен, Ваше Величество!

— Възможно е — отговори шахът, — но пред съмнението предпочитам сигурността си. А брат ти ще бъде набучен на кол.

Амина разбра веднага, че би било безполезно да се опитва да смекчи сърцето на този жесток деспот. Понеже бе уверена в невинността на брат си и имаше много верни приятели, намисли един план.

„Ще уредя бягството на Али и ще потърся после подлеца, който е скрил бележката в дрехите на убиеца. Това престъпление няма да остане ненаказано!“

Макар и много млада, Амина бе надарена с голяма енергия. Като се завърна в двореца си, тя взе всичките си скъпоценности и ги заложи у един банкер евреин, за да има подръка много пари. После повика четирима предани приятели и състави плана за бягството.

Впрочем, трябваше само да се подкупи началникът на крепостта, в която се намираше пленникът и да се държат готови бързи коне и охрана, за да се стигне колкото е възможно по-скоро до границата на Афганистан.

Влязат ли веднъж в земите на този емир, не по-малко могъщ от шаха, няма вече от какво да се страхуват.

От предпазливост приятелите на Амина и Али наеха двадесет и четирима кюрди от Демавенд, много решителни хора, винаги готови да се бият за оногова, който им плаща, за да разбият в случай на нужда вратите на крепостта и да убият пазачите.

На следната вечер Амина, преоблечена като персийски благородник, и нейните приятели се представиха пред вратите на крепостта и поискаха да говорят с началника.

Понеже посетителите бяха влиятелни хора, движещи се в двореца на владетеля, стражата не се противопостави. Началникът на крепостта, веднага уведомен за присъствието им, побърза да ги приеме.

В това време кюрдите се бяха скрили в околностите на затвора, готови да се притекат при първия знак и да избият пазачите.

Началникът, който позна Амина под мъжките дрехи и който обичаше Али, понеже се беше сражавал под неговите заповеди, разбра веднага за какво става дума. Но като знаеше, че шахът няма да го пощади, се престори отначало, че не приема направените му от смелата девойка предложения. После отстъпи пред сумата двадесет хиляди лири, която му позволяваше да се спаси на свой ред или към Каспийско море, или в Белуджистан.

— Отстъпвам пред силата — каза той, — но и аз ще избягам незабавно. Шахът няма да ми прости и ще ме побие на кол.

Той отвори вратата на затвора, където се намираше злочестият младеж, изведе го навън от крепостта, като каза на пазачите, че шахът го чака. Качи се на един от най-бързите коне и след като прибра възнаграждението си, препусна стремглаво, за да избегне отмъщението на своя жесток господар.

Амина, зарадвана от това неочаквано освобождение, прегърна нежно брат си, като му поръча само да спре на границата с Афганистан, даде му една голяма сума и се завърна в двореца си, за да не събуди някакво подозрение у шаха.

Али знаеше, че братовчед му, шахът, няма да му прости, макар и да не разполага със сигурни доказателства за виновността му, измислена от някой завистлив придворен. Той никога не бе помислял да вземе участие в някакъв заговор, тъй като не бе ни най-малко амбициозен, затова смушка коня, даден му от сестра му, за да стигне по-скоро до границите с Афганистан.

Четирима верни приятели и наемниците кюрди го следваха, готови да го защитават.

Докато препускаше безспирно през безкрайните равнини на Южна Персия, шахът бе веднага уведомен за бягството на затворника и на подкупения началник.

Деспотът пламна от гняв и повече отвсякога уверен, че братовчед му е взел участие в заговора, заповяда на конницата да преследва бегълците и да загради всички проходи, водещи към Афганистан.

Персийските конници са известни като отлични бегачи, понеже почти всички яздят арабски коне с необикновена издръжливост.

Хиляда и петстотин войници, пуснати по следите на беглеца, не закъсняха да стигнат до границите и да заградят проходите.

За нещастие Али, който пренощува в едно село, не успя да напусне пределите на държавата преди конниците на шаха да стигнат до границата. Тъй че когато се опита да я прехвърли, намери се пред многобройни войски, които му преградиха пътя.

Между кюрдите и конниците на шаха се завърза ожесточено сражение, в което кюрдите оставиха две трети от хората си убити, включително и четиримата приятели на Али. Те предпочетоха достойна смърт с меч в ръка пред мъчението на кола или друго лошо наказание.

Нещастният Али, който се би като лъв, бе пленен, затворен в една кола с желязна преграда и отведен в столицата.

Когато шахът го видя, яростта му избухна отново:

— Сега няма да ми кажеш вече, че си невинен — каза му той. — Ако си невинен, нямаше да избягаш, като подкупиш началника на крепостта. Сега вече съм сигурен, че ти си устроил заговора на търговците.

— Ваше Величество се заблуждава — отговори Али. — Избягах, за да се спася от ужасната смърт, на която ме осъдихте, а не защото съм виновен. Повтарям Ви пак, че съм най-верният Ви поданик, но щом искате смъртта ми, нека бъде волята Ви. Срамувам се да се защитавам повече.

— Защото си двуличен и не можеш да докажеш невинността си — прекъсна го разгневеният тиранин. — Ти искаше да избягаш в Афганистан, за да вдигнеш срещу мен емира на тази страна.

— Повтарям, Ваше Величество, че съм много безсилен, за да се защитавам срещу такива обвинения. Вие искате един човешки живот — вземете го.

— Разбира се, че ще го взема, изменнико!

— Примириявам се с печалната си участ — отговори младият воин. — Желая само един ден да не се разкаете за това престъпление.

— Ти си куче, подлец и никога няма да се разкая, че съм очистил земята от такъв изверг!

Али не благоволи дори да отговори и обърна гръб на владетеля, като застана между пазачите, които го бяха отвели в двореца.

На другата сутрин широкият площад Мейдан, който е предназначен за изпълнението на смъртните присъди, бе изпълнен с любопитни.

При вестта, че ще бъде наказан братовчедът на могъщия владетел, се бяха стекли всички жители на столицата, жадни за кървави зрелища.

При това в случая не се касаеше за обикновеното наказание да се завърже виновният за дулото на оръдието, а за още по-страшно — набиване на кол, това ужасно мъчение бе измислено от чудовищната фантазия на турските султани.

Гилотината, бесилката, хвърлянето във въздуха, обезглавяването с ятаган са нищо в сравнение с набиването на кол.

За извършването на това ужасно мъчение са необходими много умели палачи, понеже жертвата не трябва да умре веднага. Агонията ѝ трябва да трае не по-малко от три дни.

Употребява се един вид шиш с огромни размери, закрепен в дупката на един камък. Осъденият се набучва на шиша така, че върхът му да влезе под едната част на гърдите и да излезе от рамото, за да не засегне някой важен орган.

Клетникът остава така почти увиснал на това желязо и може да живее до четири дни.

За да направи още по-голямо мъчението му, палачът го намазва с мед, та мухите и осите да го измъчват още повече. Наистина дори и китайците, които са майстори в областта на мъченията, не са измислили по-ужасно нещо.

Храбрият Али, примирен вече с печалната си участ, бе отведен на площада и поверен на пазача.

Ужасната работа бе извършена бързо и след няколко мига храбрецът се намери набит на железния кол.

Вечерта, когато двама стражи наблюдаваха мъчението на младежа, една жена, чието лице бе покрито с гъсто було, се приближи към кола, като каза с решителен глас:

— Направете път на сестрата на злочестия Али.

Тя пусна в ръцете на двамата пазачи две кесии, пълни със злато, и се приближи до младежа, който още не бе умрял.

— Чуваш ли ме, братко? — попита тя с късащ се от страдание глас.

— Да, Амина — отговори умиращият.

— Мога ли да съкратя мъките ти?

— Да, пронижи ми сърцето.

— Ще го направя, но кълна ти се, че ще отмъстя за теб. Узнах вече кой е вдъхнал подозрение в душата на шаха.

— Каж ми го и ще умра щастлив, защото зная, че ще отмъстиш за мен.

— Това е Бен-Зуф, братът на оногова, който бе наказан от шаха чрез оръдието, загдето те наклевети първия път. Ти си невинен, нали?

— Кълна се в брадата на баща си.

— Умри в мир...

Смелата девойка, сдържайки риданията си, извади от пазвата си една кама и с твърда ръка я заби в сърцето на принца.

— Благодаря... Амина — промълви Али, като наведе глава над рамото, прободено от железния кол. — Благодаря ти!

Това бяха последните му думи. Смъртта последва почти мигновено, освобождавайки го от ужасното мъчение.

В продължение на седем дни Амина не се вести никъде. Населението и шахът помислиха, че е напуснала столицата, за да избегне някое наказание.

Обаче храбрата девойка бдеше зорко, за да изненада Бен-Зуф. Ала и той бе нащрек, понеже подозираше предстоящо отмъщение, за което някои негови приятели го бяха предупредили.

Една вечер, когато излизаше от къщата на свой роднина, където беше поканен на богато угощение, Бен-Зуф бе изненадан от дванадесет въоръжени мъже, завързан и отведен в двореца на Амира.

Когато подлецът се намери пред сестрата на жертвата си, разбира, че е изгубен и помоли горещо за прошка.

— Прощавам ти, но ако заявиш, че си искал да отмъстиш с долен донос за брат си, убит от шаха — отговори девойката.

Персиецът се съгласи, но когато написа декларацията един от приятелите на Али извади пищова си и като се обърна към Амина, каза:

— Вие простихте, но ние не! Този човек заслужава да бъде убит. Ние се заклехме в това.

И той го повали с един изстрел, като пръсна черепа му.

След тази вечер Амина изчезна от Техеран, но някой се погрижи да изпрати на шаха декларацията на Бен-Зуф.

Шахът бе силно поразен от това събитие и оплака загубата на храбрия младеж, който бе защитил границите на държавата му срещу нашествието на кюрдите.

Той потърси Амина в Афганистан и Белуджистан, за да се опита да поправи по някакъв начин стореното зло, но не можа да я намери.

Когато владетелят най-сетне умря, една смела ръка написа на гробницата му следните слова, които персийците още помнят:

„Тук почива убиецът на Али.“

Никой не узна кой бе написал това. Обаче в Персия и сега се съмняват, че тази ръка е била на Амина, сестрата на злочестия храбрец, на защитника на персийските граници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.